DE LOSPRIJS

NOVELLE DOOR P. SCHRAVESANDE

In een der levendigste buurten van New-York verzamelden zich enkele nieuwsgierigen voor het hoofdbureau van politie, waar men juist een biljet aanplakte van den volgenden inhoud :

2000 DOLLARS BELOONING

voor dengene, die William Starting, kassier der James & Fern Bank arresteert, of zulke aanwijzingen geeft, die tot arrestatie van genoemden William Starting leiden.

Bijna iedereen uit de financieele wereld was het bekend dat de hier bedoelde William Starting sinds eenige dagen plotseling verdwenen was en met hem een bedrag van 50000 Dollars en thans loofde de Bank waar hij voorheen werkzaam was een bedrag van 2000 Dollars uit aan dengene, die de politie op zijn spoor bracht. Velen kenden hem en bovendien was een zeer duidelijk portret op de aankondiging afgedrukt. De pers had echter de vrees uitgesproken dat Starting New York verlaten had alvorens zijn diefstal ontdekt was en hij misschien thans reeds op weg was naar een ander werelddeel.

Onder de belangstellenden bevond zich ook een lang, blond persoon, die met cynischen glimlach de aankondiging las en, zich tot een der omstanders wendende, met een eenigszins vreemd accent zeide :

„Ik voor mij geloof zeker, dat Starting zich nog in New York bevindt."

Verwonderd keerde de eenvoudige handwerksman zich tot den schijnbaar voornamen vreemdeling en antwoodde :

„Ik bemerk wel dat U een vreemdeling in New York bent en ons politiecorps niet naar waarde schat. Ik geef U de verzekering dat hij in New York geen vijf en twintig pas zou doen of hij was ingerekend."

„'t Is mogelijk," was al wat de vreemdeling zeide. Hij keerde zich om en wandelde verder.

„Ziezoo" zei Starting bij zichzelf, „niemand herkende me, ofschoon ze mijn portret vlak voor zich hadden, stommelingen !" Dit laatste woord had hij gevoeglijk kunnen weglaten, want in den langen, lichtblonden heer met puntigen, lichten baard en langen knevel zou men bezwaarlijk William Starting herkennen met zijn donkeren Italiaanschen kop en gladgeschoren gelaat.

„'t Was gewaagd", mompelde hij, „maar 'k heb nu tenminste een doorslaand bewijs van mijn onherkenbaarheid. 't Is nog tijds genoeg naar Europa over te steken als die vervloekte speurhonden niet meer aan de treinen staan en de zaak een weinig is doodgebloed!"

Hij verveelde zich. Onwillekeurig wandelde hij den weg, dien hij tweemaal daags ging toen hij nog zijn goedbetaalde betrekking had en .... een eerlijk man was. Een rimpel vertoonde zich tusschen zijn wenkbrauwen.

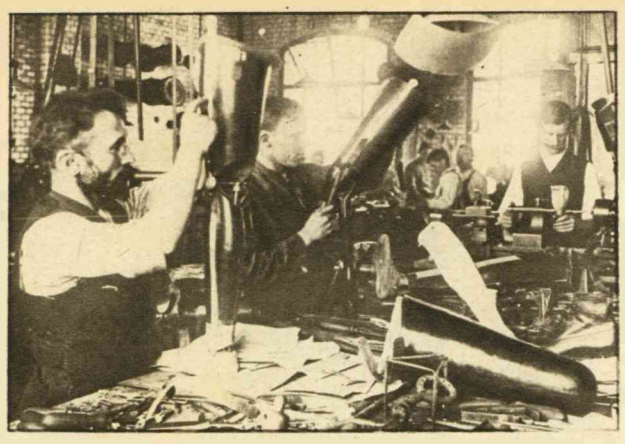
Nu alsjeblieft geen sentimenteele gedachten. Vroeger verlangde hij altijd veel geld te bezitten en onafhankelijk te zijn. Nu had hij immers dit doel bereikt ! Hij kon tevreden zijn. Hij was intusschen de straat genaderd waar het huisje zijner moeder stond, voor wie hij zijn vader beloofd had te werken en te zorgen. En ook voor zijn ziekelijke zuster had hij zijn vader beloofd een goed en liefhebbend broeder te zijn. En hoe had hij de belofte, aan zijn stervenden vader gedaan, gehouden ! Hij werd kregelig. Wat waren dat voor gedachten ? Het was nu gebeurd en er was eenvoudig niets meer aan te veranderen. Hij wenschte er ook absoluut niets aan te veranderen ! Hij was financieel geborgen voor zijn gansche leven. — Wat wilde hij meer ?

Hij bleef als uit gewoonte stilstaan en gaf zich geen rekenschap van het feit, dat hij op heel gevaarlijk terrein was. Voor het huis van zijn moeder ! Haastig keek hij om zich heen, doch niemand lette op hem.

OP WEG NAAR HET FRONT.

Ten einde voor den vijand op verkenningstochten zooveel mogelijk onzichtbaar te zijn, hebben Engelsche soldaten hun auto met groen bedekt.

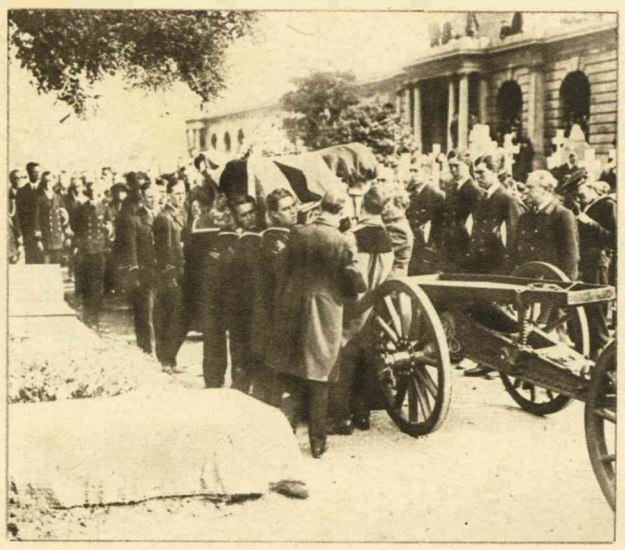

EEN TREURIGE ZAKENBLOEI.

Onder de industrieën, die door den oorlog een ongekenden bloei bereiken, neemt de vervaardiging van kunst-ledematen lang niet de laagste plaats in. In de oorlogvoerende landen kan men zelfs in de dringendste behoefte niet blijven voorzien, waarom talrijke bestellingen aan de neutralen worden opgedragen.

Waarom zou hij niet aanbellen ? Zijn moeder wilde hij toch nog wel zien, al zou ze hem uitstooten. Hij gaf haar trouwens volkomen gelijk. Hij was nu eenvoudig voor de wereld een ... dief, en tegenover zijn moeder en zuster bovendien nog een woordbreker. 't Liet hem onverschillig. Hij belde. De welbekende tred van zijn moeder naderde de voordeur ; alleen was de tred wat slepender dan gewoonlijk. Of verbeeldde hij zich dat ?

De deur werd geopend en toen hij zag in dat zorgvolle gelaat, thans met roodgeweende oogen om hem, toen liet het hem plotseling niet meer onverschillig, dat hij niet als

EEN INDRUKWEKKENDE PLECHTIGHEID TE LONDEN

De begrafenis te Londen van den Engelschen luitenant-vliegenier Warneford, die voor eenigen tijd boven Gent met een ware doodsverachting geheel alleen, een aanval op een Zeppelin deed en deze vernielde. Ongeveer 10 dagen daarna maakte hij met een Amerikaansch journalist een proeftocht boven Parijs, waarbij beiden van een aanzienlijke hoogte doodvielen.

vroeger haar naderen kon en vragen : „Hoe is het, moedertje, en hoe gaat het met Kate ?"

Hij zeide niets nu en keek maar in het oude gelaat, tot ze hem herkende, zijn moeder, en met een snik zei : „Will, mijn jongen,"

Toen wilde hij dat hij haar open in het gelaat kon zien en zeggen : „Moeder, de beschuldiging is valsch," maar dat kon hij niet. Hij kon slechts beschaamd het hoofd buigen. Hij wilde dat zijn moeder hem de deur had gewezen, hem had gezegd, dat haar huis nu voortaan voor hem gesloten was, voor den ... dief. Dan had hij gemakkelijker de deur achter zich zien dichtvallen en had de schouders opgehaald. Maar nu ze hem aanzag en alleen zei „Will, mijn jongen," toen wist hij, dat hij met het gestolen geld nooit geluk zou hebben, zelfs niet in een verre toekomst ; toen kon hij slechts het hoofd buigen en zeggen „Moeder."

Hij sloot de deur en volgde haar de gezellige huiskamer in en voelde een diep berouw in zich schrijnen ; bij elken stap, dien hij verder deed werd zijn berouw grooter en oprechter. Hij zonk in den stoel zijns vaders en snikte, het gelaat in de handen.

Toen voelde hij de hand van zijn moeder zacht op zijn schouder en hij keek op en las in haar oogen vergeving, zooals alleen een moeder die aan een verdoold kind nog schenken kan.

„O jongen, waarom deed je dat ? We waren zoo gelukkig," schreide ze. „En nu Will, alles komt zoo ineens op ons aan, zoo wreed. De dokter zei vanmorgen Kate zal sterven wanneer ze niet een maand of vier naar een plaats aan zee kan en Will, dan ben jij ook weg .... en Kate zal sterven, want wie zal dat kunnen bekostigen, zoo'n langen tijd naar een badplaats ?"

Will had toen kunnen zeggen „Ik . moeder, ik ben rijk ! Ik zal u een onbezorgden ouden dag verzekeren en Kate zal herstellen." Maar hij waagde het niet één woord te spreken. Hij wist dat zijn moeder verontwaardigd zou afwijzen het ... gestolen geld.

„Ik moet weg, moeder," zei hij met verstikte stem. „Ze zullen mij hier zoeken. Groet Kate van mij."

„Ga haar even goedendag zeggen Will," zei Moeder schreiend.

„'k Heb geen tijd meer," zei hij hard en hij was reeds bij de deur. Slap liet Moeder de armen langs het lijf vallen en keek hem na. Plotseling keerde Will terug, stond recht voor zijn moeder en vroeg :

„Moeder, hebt U me vergeven ?"

„Ja Will," zei ze onmiddellijk. „Mijn huis zal altijd voor je blijven openstaan, je bent mijn kind."

„Dank, Moeder." Hij kuste haar op het voorhoofd en wankelde naar de deur. Na enkele oogenblikken was hij buiten en, alsof hij thans met een vast doel liep, stak hij de straat over en belde aan een ander huis.

„Is Mr. Keller thuis ?" vroeg hij de hospita, die opendeed.

„Ja, mijnheer, wien kan ik aandienen ?"

„Niet aandienen, 'k weet den weg," zei hij kort.

Wat had een moeder toch scherpe oogen. Niemand herkende hem, de hospita niet en ook John zelf niet, die lui in een langen stoel cigaretten te rooken lag en plots opstond, met een beleefde buiging. Wrevelig rukte Will pruik, snor en baard af.

Twee, drie schreden deed Mr. Keller van schrik terug.

„Duivels, Will, hoe razend gevaarlijk !" Dit was alles wat hij zei.

„Ik moet even ernstig met je spreken, John," zei Starting gejaagd. „Binnen vijf minuten moet ons onderhoud zijn afgeloopen. Ga dus zitten.

Werktuiglijk gehoorzaamde John Keller en na vijf minuten was het onderhoud geëindigd. Toen schreef Will nog iets. Samen begaven ze zich op weg naar het hoofdbureau van politie en beiden stapten binnen.

„'k Wilde den chef spreken," zei John Keller, haast onwillig.

„Ik ga veel liever terug, Will," fluisterde hij, toen beiden alleen werden gelaten en de chef geroepen werd. „Ik zou nog liever ...."

Een blik van Starting deed hem zwijgen.

De chef kwam binnen.

„Heeren, waarmee kan ik U van dienst zijn ?"

„Zijn de tweeduizend dollars, die op het hoofd van William Starting zijn gesteld, hier aanwezig ?" vroeg Keller met tegenzin.

„Jawel" zei de chef verwonderd.

„Als ik hem U uitlever, wordt dat bedrag mij dan hier uitbetaald ?" vroeg hij verder.

„Onmiddellijk, mijnheer," was het prompte antwoord.

„Wilt U het bedrag dan uittellen. Hier is William Starting," en John lichtte de pruik van Wills hoofd en trok hem knevel en baard van het gelaat.

„In naam der wet," zei de chef en legde de hand op Wills schouder, een zware hand, en juist op de plaats, waar zooeven nog de teere hand zijner moeder rustte. Will huiverde. Tot verwondering van den chef drukte Will Mr. Keller de hand en plaatste zich gewillig tusschen twee rechercheurs. De chef telde den losprijs voor John Keller uit.

Den volgenden dag schelde John Keller bij Mevrouw Starting, zijn tante, aan. Slechts zelden gebeurde dit en zij vroeg zich verwonderd af wat het doel van dit bezoek mocht zijn, terwijl zij John voorging naar de huiskamer.

„Tante," zei John ernstig, en ging zitten, „ik heb een boodschap voor U van Will."

Zij sloeg de oogen neer voor haar neef, de moeder van Will. Ze had wel haar kind vergeven, maar voor de wereld, voor de harde wereld, was ze toch de moeder van .... een dief. John beschouwde haar toch blijkbaar niet zoo. Hij was hartelijk en heel kiesch en overhandigde haar een brief. Bevend opende Mevrouw Starting het couvert en las :

Lieve moeder.

Met mijn hulp heeft John 2000 dollars verdiend, eerlijk verdiend, moeder. Hij wil dit bedrag aan U afstaan opdat U, terwijl ik mijn rechtvaardige straf onderga, zoudt kunnen leven, en U beginnen kunt met Kate naar een badplaats te zenden. Vraag John niets, lieve moeder. Het zij U genoeg te weten, dat het geld eerlijk verdiend is. Moge de Hemel mij bijstaan en geduld schenken, opdat ik na mijn straftijd een zoon worde, die een moeder als U waardig is.

Uw Will.

Vier biljetten van 500 dollar vielen uit den brief en mevrouw Starting schreide.

Ze zag op en stak de hand uit naar haar neef.

John had zacht de kamer verlaten.

DE „NJORD" WEDSTRIJDEN.

Een aardig groepje toeschouwers op het water.